

Verscheide gedigten soo voor als tegen den Hemel op aarde

bron

Verscheide gedigten soo voor als tegen den Hemel op aarde. Gerardus Borstius, Amsterdam 1704

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_ver024vers01_01/colofon.php

© 2010 dbnl

An quoque SPINOSA carpuntur ab arbore ficus?

Kan men ook wel druif of vygen,
Van Spinosaas doornen krygen?

Uytbeelding Van den hemel op aarde t' Zamen gestelt door den Heer Fredericus van Leenhof.

EEn Hemel van een nieuw Fatzoen,
 Waar in men komt met kous en schoen,
 Men hier op aarde kan beleeven:
 De smalle Weg heeft afgedaan,
 Men magh den Breeden Weg nu gaan;
 Als ons Heer Leenhof heeft geschreeven.

I.

Of elders noch een Heemel zy,
 Als hier op aard, dat slâ daar by:
 Den Heemel, en de Hell daar neeven
 Beteekenen geen Plaats, maar Staat,
 En word 'er van een Plaats gepraat,
 'T is naar verbeelding maar geschreeven,

II.

Soo wie met Epicurus Stelt
 Vermaak in Wellust, Eer, of Gelt,
 En dat verstandig aan kan leggen;
 Die heeft den Heemel hier alreê,
 Dog om welstaans wil, moet men meê
 Een woord of twee van Christus seggen.

III.

Men maak' dan maar van Blydschap werk;
 Alom, in Politie, en Kerck,
 Koophandel, Kryg, School, Huysgesinnen,
 En Medicyn. De Blydschap maakt

Dat Griek, Romein en Christen raakt
Standvastig blyd ten Heemel binnen.

IV.

Weg Heekelaars! gaat hier van daan
Die Sonden-droefheid prysen aan!
Heer Leenhof heeft alleen de Vryheid
Te heekelen elk een, die niet
De Droefheid scherpelyk verbiet;
En Stelt Bekeering maar in Blyheid.

V.

Waar uyt de Blydschap ook ontstaat,
S' is altyd goet en nimmer quaat;
Wanneer men in Gods Eeuwig' Orden
Gerust, daar by gebruykt verstand,
En volgt de Wetten van het Land:
Dus kan het Aardsche Heemelsch worden.

VI.

Zyn Heilige geweest bedroeft?
Dat hadde juyst zo niet behoeft;
Sy hadden ook al hun gebreeken;
En Christus, droevig zynde als Borg,
Maakt ons tot Hartjes sonder sorg:
Profeeten ook gebruykten streeken.

VII.

Pryst ons de Schrift de Droefheid aan?
Men heeft tot nog toe niet verstaan,
Wat zulke Texten willen seggen;
Dewyl Heer Leenhof ons bewyst,
Dat als de Schrift de Droefheid pryst,
Men zulks van Blydschap uyt moet leggen.

VIII.

Van het Geloof men preeken moet
Soo sober als Heer Leenhof doet,
En prediken maar op de Zeeden:
Dat niemant ook 't gemoet onstell'
Met vloek te dreigen, of de Hell;

Dit zy de Sorg der Overheeden.

IX.

De Droefheid word hier soo geweert,
 De Blydschap word hier soo geleert,
     Dat elk moet lachchen onder 't leesen;
 De Blydschap kan bestendig zyn
 Door dingen, die alleen een schyn
     Van Blydschap hebben, maar geen weezen.

X.

Dat jemant blyd' veel lyden kan,
 Blykt klaar in China en Japan,
     In Oude Grieken en Romeynen;
 Ook hebben door verbeeldings kragt
 Veel Heilige den Dood veragt,
     En groote Rampen doen verkleynen.

XI.

Dewyl de Schrift ons segt rond uyt,
 Dat Liefde Vreese buyten sluyt,
     Soo moet 'er ook geen Droefheid weesen;
 Waar toe de sonden dan beschreit?
 Dewyl den Hemel is bereidt
     Voor zulke die God niet en vreezen.

Sic itur ad Astra. scilicet!

JOANNES SLUITER, Predikant te Raalte; onder de Classis van Zwolle.

N.B. Dit gedigt was eerst, sonder weeten van den Auteur, en daarom ook sonder syn naam gedrukt.

Op de uytbeelding Van den hemel op aarde t' Zamen gestelt door den Heer Fredericus van Leenhof.

Proverb. XXI. v. 11. *Als men den spotter straft, wordt de slechte wys. En als men den Wysen onderrecht, neemt Hy de weetenschap aan.*
vers. 24. *Die een Hoovaerdig pogcher is, synnaam is spotter; Hy gaat met hoevaardige verbolgentheid te werk.*

+ EEn Hemel van een slecht fatsoen
+ Word hier, om's vleesches lust te voên,
+ Met *aardsche* wysheid aangepreesen.
De Dwaas mag 't breede pad inslaan,
Recht-Wyse sullen 't sinalle gaan,
Van 's Hemels Koning aangeweesen.

+2 Pet. 2.18.
+Rom: XIII.14.
+Jac. III. 15. Ps. XIV. 1. Jer.
VIII. 9. Prov. IX. 10. prov.
XIII. 14 Matth: VII. 13. 14.

I.

+ Een Mol, die steeds in de aarde wroet,
+ Kent Hemel noch des Hemels goet,
Geloost geen Hel, wil liever branden.
+ Des Hemels en der Helle staat
En plaats erkent Hy, die niet slaat
+ Aan 't Heylig boek onreyne handen.

+Philip. III. 19
+1 Joh. III. 1. Act: XXIV. 25.
+2 Thess: I. 8. Heb. X. 17.
Apoc: xxi. 8.
+2 Per: III. 6.

II.

Laat Geld en Eer en Wellust syn⁺
 De schat van Epicurus swyn;
 Maar dus den Hemel uyt te leggen!
 Is, met het spottend Helsch gespuys,
 De Vyandschap aan Christus kruys,⁺
 Met bitsen hoon en smaet, aanseggen.⁺

⁺1 Joh: II. 15. 16 1 Cor: XV.
 32. 33.
 Col: III. 1-4.

⁺Philip. III. 18.
⁺Heb: VI. 6. X. 29-

III.

Die hier syn' Waare vreugde in stelt:
 Dat aardsch vermaak, en eer, en geld,⁺
 Soo lang als mooglyk, mogen duuren;
 Voorts dat men ongevoelig sy:⁺
 Maakt alle menschen dwaaslyk bly,
 Om 't naamaals eeuwig te besuuren.

⁺Luc: XII. 18. 19.
 Jes: LVI. 12.
⁺Eccles. II. 1. 2. Prover.
 XIV. 13.
 Luc. XVI. 25.

IV.⁺

Weg Spotter! die bestraffing haat,
 Onheilig, Gods verbond versmaadt,
 Dog stout durft neemen op Uw' lippen!
 Die niet, met een gebrooken Geest,
 In 't waar geloof, den Vader vreest,
 Sal 's Regters wraak-swaard niet ontslippen.⁺

⁺Ps. I. Ps, L. 16. 17.
 Jes: XXVIII. 22.
 Prover. XIX. 29.
 Ps. LI. 19. Jes.
 LVII. 15. 18.
 1 Pet. I. 17.
⁺Heb: X. 30. 31

V.

Geen blydschap is waarachtig goed,⁺
 Als die, door Christus offerbloed
 Verkreegen, leert der sonden sterven.
 Dan rust men in Gods Wysen Raat;
 Gehoorsaamt, om Gods wil, den Staat;
 En sal hierna den Hemel erven.

⁺Philip. IV. 4.
 verg: III. 19.
 Rom: VI. 2.
 1 Pet II. 24.
 Phil: IV. 6.
 Matth: VI. 32
 Ps. LXXIII. 24.
 1 Pet. II. 13-18.
 Rom: XIII. 1. 2. 5.
 1 Pet. I. 4.

VI.

Vlied Davids wellust, maar volg naa
 Syn' traanen; Soek met Hem genaai Ps.⁺

⁺LI.

+ (Als God en Syn' profeeten spreekten)
 In Christus, dien volmaakten Borg',
 Met ootmoet, liefde en teed're sorg.
 Vermyd Spinosâs boose strecken.

+Jer: XXIII. 22. Joel. 2.
 15-19.
 Ps. CXIX. 122. Heb: VII. 22.
 26. Math: XI. 28. 29. 30.
 Hos. III. 5.
 Mich. VI. 8. 2 Pet: III. 16.
 Proverb. I. 22 2 Pet: III. 3.
 Ps. L. 3. Gal: VI. 7.
 2 Cor: X. 22.

VII.

Wie draayt, als woorden van een sot,
 De Schrift? en dryft met God den spot?
 Weet dat Hy komt en niet sal swygen,
 Als ons de Schrift de droefheid pryst,
 + Denk dat s' ons dan het middel wyst
 Om vaste blydschap te verkrygen.

+1 Joh.I.4.5.6. 3. 2 Cor: VII.
 10. Math. V. 4.

+ VIII.

Die 't herte-reynigend geloof
 Niet krachtig preekt, maar sondaars doof
 Voor Gods bedreygingen wil maaken;
 Die Burger - sede - lesjes preekt,
 Waar achter noch een angel steekt,
 Mag 't preeken, onder ons, wel staaken.

+Act. XV. 9. 1 Pet. I. 22. Ps.
 LVIII. 5. Ier: VI. 3.14.
 Ezech: XIII. 15-20.
 Iudas. v. 23.
 Math: V. 20.
 2 Ioh: v. 6-12.
 1 Cor. X. 21. 22.

IX.

+ Die niet als van de blydschap kalt,
 Noch wil, schoon Hy in sonden valt,
 + Van traanen van bekeering hooren;
 Sal, de ydelheid van 's Waerelds rust
 En 't snood bedrog van al Haar lust
 + Bevindende, in syn' droefheid smooren.

+Amos. VI.1-11

+Toel. II.12.13. Eccl. XII. 8.
 13. 14.

+Prov. I. 27-33.

X.

+ Die Christens blyd en kloek beleid
 By Heydensche ongevoeligheid
 Gelykt, smaadt trouwe Martelaaren.
 + Die 's Geestes troost ooit heeft gesmaakt,
 Waardoor men in Gods liefde blaakt,
 + Sal licht en duysternis niet paaren.

+2 Tim. I. 7. 8. Heb: XI. 33.

+Ps. XXXIV. 9. 1 Pet. II. 3.
 1 Pet. I. 8.

+2 Cor. VI. 14.

XI.

Dat liefde vreesse buyten sluyt,[†]
 Getuygt Gods Heylig Woord rond uyt;
 Maar niet tot troost van stoute Guyten.
 Die God vreesst, alle sonden haat,
 Sig door 't geloof op God verlaat,
 Mag and're vreesen buyten sluyten.

[†]1 Ioh: IV. 18. Act: VIII. 21.

Ies: LXV. 13. 14.
 Ps. XL. v. 4.
 Prov. XIV. 26. 27.
 Exod. XX. 20.
 Ps. CXII. 1. 7. 8.

Sic Itvr ad Astra.

De bygeteekende Schriftuur-Texten, syn gericht ter getrouwe waarschouwing des eenvoudigen Lezers, die versocht wordt deselve aandachtelyk te overweegen, ten eynde Hy leere sig onbesmett' te bewaaren van de Waereld.

**Tegen-zang voor den hemel op aarden van D. Fredericus van Leenhof,
Gestelt tegens den onbekenden Laster-digter.**

GY Nagt-uyl, snoode lasteraar,
 Wiens schend-digt in het openbaar,
 By *Borstius* gedrukt, te koop is,
 Tot welkers winkel veele loop is:
 Hoe derft gy zoo myn *Hemel* last'ren,
 En d' *elf Kapittelen* verbast'ren?

I.

Als hier den *Hemel*, afgemaalt
 Door zinnebeelden, nederdaalt,
 Zoo plaats' ik vast Gods woonstê boven,
 Daar d'Eng'len haaren Schepper loven.
 De Hel is voor de lasteraaren,
 Die daar al levendig in vaaren.

II.

Ik toon dat wellust, eer en gelt,
 Van stervelingen met geweld
 Gezogt, geen *ware Blydschap* geven:
 Maar Wyze, die op aarde leven,
 Zy dienen zig van alle zaaken,
 En blyven God in Christus smaaken.

III.

Die smaak en *Blydschap* maakt de pligt
 In Borgerstaat en Kerken ligt.
 Koophandel, School en Huisgezinnen
 Die bloejen door de vrê van binnen.
 Zelfs kan aan Heydenze Soldaten
 Een zek're zoort van Blydschap baten.

III.

Maar die de *Droefheid* queeken aan,
 En van geen slavernye ontslaan,
 Met alle stuirse Phariseeuwen,
 Dier meer van Hel als Hemel schreeuwen;
 Men mag wel haare fauten melden:
 Maar niet op goede schriften schelden.

V.

Wie zegt, daar is geen Blydschap quaat,
 Als gy my lastert? immers staat
 By my de *waare Blydschap* tegen
 De *valsche*, die ons maakt verlegen.
 Dat 's d' *ordre Gods*, dat zyn 's Lands wetten
 Te straffen, die het quaat voort-zetten,

VI.

't *Volmaakste* leer: onz' hoogste wet
 Is *Blydschap*; d'Heylige gezet
 Op deugt en vreugt zoek t'evenaaren,
 Niet daar z' haar swakheid openbaaren.
 De borge Christus, door zyn smerten,
 Maakt bly, die zyn benauwt van herten.

VII.

Dit roept ons doorgaans d'Heyl'ge schrift,
 Die *Droefheid* van de *Blydschap* schift,
 Tot zuivre vreugd' in God dien Heyland,
 Die leyd zyn kudd' in een goed weyland,
 Met last, om haar op alle tyden
 In haaren Herder te verblyden.

VIII.

Neem op myn *Vreugde-midd'len* agt,
 Zoo noodig van elk een betragt:
 't *Geloove* moet het heyl ons geven:
 Maar toont door *Werken* 't regte leven,
 In liefde, vreed' en zedepligten,
 Daar door men 't Volk van God moet stigten.

IX.

Mydt boersheid, waan, en vreugd' in schyn:
 't Is beter waarlyk treurig zyn.
 Geen mensch kan zonder droefheid wezen:
 Die u tot God leid, werd geprezen,
 Niet in zig: maar om dat men nader
 God bly dan minnen kan als Vader.

X.

d'Inbeeldings kragt veel lyden kan,
 In d'Heyl'ge in China en Japan,
 Zie blyde Grieken en Romeinen:
 Dog niemand moet 't *geloof* verkleinen.
 't Welk overwint het swaarste om melden,
 Getoont in veel voorname Helden.

XI.

'k Besluite, dat Gods woord rond uit
 Door liefde vreeze buiten sluit,
 En dat men moet die liefde preken,
 Die zielen zuivert van gebreken.
 Myn Hemel noodt aan alle kanten
 De vrome: maar geen Pasquillanten.

FREDERICUS VAN LEENHOF.

Op den tegen-zang van den Heer Fredericus van Leenhof Ter verdediging van syn hemel op aarden

GEen Nacht-uyl, ook geen lasteraar
 Heeft eenig schend-digt openbaar
 By Borstius bestelt te drukken.
 'T gedigt wyst aan op ellef stukken,
 Hoe gy den Hemel hebt verzonnen:
 Dog 't schelden geev' ik u gewonnen.

I.

Schoon Gy een plaats des Hemels stelt,
 Door sinnebeelden maar vermelt,
 Dat 's niet genoeg: Gy moest ons toonen;
 Dat daar in waarheit Eng'len woonen;
 Gy spreekt van Hel nog als voor dezen:
 Uw boezem kan haar plaats wel wezen.

II.

Gy segt; dat Wellust, eer en gelt,
 Van stervelingen met geweld
 Gesogt, geen waare blydschap geven;
 'k Hebb zulx u ook niet aangewreeven,
 Maar datmen met verstandt die zaaken
 Sigh hier kan tot een Hemel maaken.

III.

't Meest, dat gy van de blydschap praat,

In Kerk of in de Borgerstaat,
 Kan een natuurlyk mensch verrigten,
 En 't komt maar uit op zede-pligten;
 Gy hebt aan Heidenen daar neeven
 Stand-vaste blydschap toegeschreven.

IV.

Geen Leeraar queekt de droefheit aan,
 Als hy leert in sigh selven gaan;
 Hy toont den schrik der Hel beneden,
 Om 't padt naar boven te betreden;
 Nog durft gy dit als fauten melden;
 En op Schriftuurlyk preeken schelden.

V.

'k Segg' nog, Gy keurt geen blydschap quaat,
 Als men 't verstandt maar neemt te baat,
 En wat ik daar by hebb gemeldet.
 De valsche blydschap, die gy steldet,
 Is slegts, als sigh de menschen krenken,
 Oft' t'elkens weer wat nieuws bedenken.

VI.

Een mensch van droefheit overgaat
 Tot blydschap, als den besten staat,
 Maar droefheyt moest niet by gebreeken
 Der Heiligen syn vergeleeken.
 Maakt Christus bly de droeve harten?
 't Hart moet dan eerst van droefheit smarten.

VII.

Die droefheit van de blydschap schift,
 Moet leeren uit de Heilge Schrift,
 Dat sonde bitter is als alsem,
 Maar 't Euangeli-woordt de balsem:
 't Woordt strax ontfangen met verheugen
 Is tydt-geloof, het kan niet deugen.

VIII.

'k Neem aan die waarheit klaar en bloot,
 't Geloof is sonder werken doot.

Maar zonder 't waar Geloof t'aanmerken
 Zyn zeden niets als doode werken.
 Preek eerst geloofs verborgentheden,
 Dring daar uit kragtig aan de zeden.

IX.

Musyk, en boertery, en spél,
 En al de rest vergaan seer snel,
 Is dat geen schyn-vreugt, sonder wezen?
 Ik zie geen droefheit aangepreezen
 Met ernst, die ons tot Godt leidt nader;
 Schoon ik Uw boek geheel doorblader.

X.

Zyn Heil'ge in China en Japan?
 Of scheelt'er 't woordt *genaamde* an?
 So gy 't geloof niet wildt verkleinen,
 't Moest meer verscheelen van het meinen,
 Gy moest ons daar van meer ontvouwen,
 Als op voorsienigheit vertrouwen.

XI.

'k Besluite, dat Gods woordt rond uit
 Vertzaagde vreeze buiten sluit;
 Maar liefde wordt int hart gegeven,
 Waar door wy zyn verheugt met beven.
 'k Begeer geen hemel zo vol listen,
 Ik laat hem voor de Spinozisten.

JOANNES SLUITER, Predikant te Raalte; onder de Classis van Zwolle.

Op den rymer.***Sic itur ad Astra scilicet.***

IN 't naaste en donkerst van de nagt,
     Als Plutoos volk staat op de wagt;
     Wanneer de Weerwolf loopt te gieren,
 De Vledermuis en Nagtuyl swieren,
     En tusschen 't dak de Kater lolt,
     Die op syn Katjes ontrou schrolt,
 Als Hex en Kol op straf van 't leven,
 Sig moeten op de reis begeven
     Naar Blocula, ter schoorsteen uit,
     Alwaar sy singen overluit,
 En poot aan poot ten disch geseten,
 Braaf haverpap en koolsop eten,
     Terwyl Attenser synen lust,
     In 't heim'lyk met een besje blust,
 En dat Kaboutermans, Aalruinen,
 Met wittewyven, in de tuinen
     Rinkinken, daar op weg en veld
     Het stalligt boer en reisers queld,
 Terwyl de nagtmeer ingeslopen,
 Of door een spykergat gekropen,
     De menschen in haar slaap benyd.
     Dan is 't dat d'aard sig open splyt,
 En send een doffe geest na boven,
 Die sig verspreid, en voortgestoven
     De lugt vergiftigt met syn stank,

Die 't meeste mensdrom in bedwank
 Genomen heeft, en tot syn voordeel
 Gebruikt 't hertneckige vooroordeel,
     Alwaar hy troon en setel bouwd,
     En alles sluimerend beschouwd,
 Dees Geest is Dommigheid geheten,
 En noemt syn oorsprong heel vermeten
     Van laffe vrees en luyigheid,
     Hy huisvest sonder onderscheid,
 Maar nergens doet hy wissel treden,
 Nog werd met meerder rust geleden,
     Als by 't geleerde Priesterschap,
     Daar mag men naar geen klaarder trap
 Van Godgeweide kennis tragten,
 Onnodig dat men gantsche nagten
     Sig oeffend, om het waar van 't valsch
     Te schiften, en der menschen hals
 Van so veel jok en last te vreijen
 Als haar d'onwetenheid doet leijen,
     Geruster is 't, een anders spoor
     Te volgen, en syn mening voor
 Onwrikb're Godspraak uit te meten,
 De regte mening der Propheten
     Te halen uit syn boeke kas,
     En of men tegenwoordig was
 Geweest, van Gods besluit, en wegen,
 Verbonden maken, raad te plegen,
     So net te spreken als men kan.
     Ja, 't is geleerdheid in een man
 Die door een anders bril moet kyken,
 En best na d'echo sou gelyken,
     Die nimmermeer geluit sal slaan,
     Soo 't niet eerst werd voor hem gedaan:
 Die steeds met brokken en met stukken
 Soo hier als daar een woord te plukken,
     Syn saken by malkander lapt;

Terwyl hy sweet van angst, en schrapt,
 En schryft, en weet niet hoe 't te maken,
 Om aan een eerlyk eind te raken,
 Dat hy syn voeten roekloos stoot,
 Aan d'arbeid van syn amptgenoot,
 Het geen hy tragt in 't slyk te treden,
 En volgt (naar Apuleus reden)
 Die geen, die onbequaam en dom,
 Wanhopen om haar naam alom
 Door eigen deugd bekent te maken,
 Haar wyser liever willen laken,
 En last'ren 't geen sy niet verstaan,
 So werd haar glorysugt voldaan,
 Terwyl sy kruipen langs de aarden,
 En geen verheven saak aanvaarden,
 Of schoe jen 't brein op beter leest.
 Heer *Leenhof*, die door hoger geeft
 En van een Godlyk vuur gedreven,
 Sig durft in d'open lugt begeven,
 Ja spreid, gelyk een Adelaar,
 Verheugd de vlerken van malkaar,
 En streeft door mist en wolken henen,
 Tot 't aardsche is uit 't gesigt verdwenen,
 Staroogd, door hemelglants verligt,
 De Son der Waarheid in 't gesigt:
 Geen aardsche damp verblind syn oogen,
 Hy spand syn kragten en vermogen
 Te saam, op dat den Hemel werd
 Op Aard gestigt, in 's menschen hert,
 In 't hert dat steeds met bly genoegen
 Syn staat beleeft, hoe 't God mag voegen
 Naar syn volmaakt en wys besluit.
 Niet is 'er dat syn vreugde stuit,
 De wil syns Vaders is de syne,
 Geen vrees of droefheid kan hem pyne,
 Hy looft en dankt syn God, en heeft

Al saligheid terwyl hy leeft.
 Maar schoon hy sulks door kragt van reden
 Bevestigt, 't zyn de oude seden
 Die niet gedogen konnen, dat
 Hy ongestoorde vrugt besat
 Voor al syn arbeid, maar door schryven
 Men hem den oorelog siet dryven.
 Dog om niet alles over hoop
 Te halen, 't geen wel hangt te koop,
 (Want komt men 't heilig vuur aanranden,
 Dan brand men ligtelyk syn handen)
 So moet dog egter 't snedig hoofd
 En schrander hersen syn gelooft
 Des Rymers, die met leepe streken
 Heer *Leenhof*'snedig heeft gesteken,
 't Is hy, die tot syn Sinspreuk set,
Sic itur ad astra scilicet.
 Om ook voor 't minst geleerd te wesen,
 Wiens vloeiend Rym is waard gelesen,
 Wyl 't komt van een geweide pars,
 En uit een winkel, daar 't eerst varsch
 Met volle last en approbatie,
 Na voorgedane visitatie
 Van 't Ministerium, gedrukt,
 Werd juichend voor den dag gerukt,
 Hoe klaar en duid'lyk kan hy 't seggen,
 Wat weet hy aardig uit te leggen,
 Gematigt, sonder haat of drift,
 De mening van Heer *Leenhofs* schrift?
 Hoe çierelyk en ryk van reden
 Beschimpt hy 't preken op de zeden,
 Geen woord of 't toont syn gaauw verstand,
 Hy prent bataljes aan de wand,
 En schermt, en kapt de lugt aan stukken,
 Op dat syn yver mag gelukken,
 Hy springt hy huppelt, dat hy sweet,

Op dat hy 't nodigst niet vergeet,
 En kauwt de nagels van syn vingeren,
 Om *Leenhof* geestig om te slingeren,
 Hy stampvoet dat syn kamer schud,
 Dan springt hy op als uyt den dut,
 En kan 't niet van sig self verkrygen,
 Om sulke dingen stil te swygen,
 Als dat den hemel ende hel
 Meer staat als plaatse zyn, ja wel!
 Hy schynt geheel niet buiten vresen,
 Dat daar syn stoel beset mogt wesen,
 En siet! waar bleef syn ziele dan?
 Die dog geen plaats beslaan en kan.
 Maar zyt gerust, ô Ligt der eeuwen,
 Wanneer gy quam sou yder schreeuwen,
 En agten 't voor sig groote eer,
 So g'op syn plaats ging sitten neer,
 Dies matig u verstandig vresen.
 Wy die u schrandere Vaersen lesen,
 Vermenen 't oorbaar en bequaam
 Voor u, terwyl dat *Leenhofs* naam
 Gedrukt werd, met een gouden stempel,
 Aan 't hoog gewelfsel, van den tempel
 Der wysheid, uwe naam in 't end,
 Met kryt werd aan een balk geprent,
 Ter plaats gemenelyk geheten
 't Leprosen huis van de Poëten,
 So blyf u lof, u eer, u roem,
 Steeds bloeijen als een passie-bloem.

Dit Vaers is ons van Amsterdam toegezonden om te drukken.

Te ZWOLLE, by B. HAKVOORD, Boekverkoper aan de Koorn-merkt. 1704.

**Op de nette overeenkomst van den hemel op aarde Beschreven van
D. Fredericus van Leenhof. Met de schriften van den Befaamden
verbeteraar van Cartesius.**

**Getrokken uyt het vaers tot lof van D. Leenhof;
Gedrukt te Zwolle by B. Hakvoord.**

SOo *duyster* spreken als men kan,
Is *nu* geleerdheid in een Man,
Die door een anders bril moet kyken,
En best na d'Echo sou gelyken,
Die nimmermeer geluyt sal slaan,
Soo 't niet eerst werd voor Hem gedaan.
Die steeds met brokken en met stukken,
Soo hier als daar een woord te plukken,
Syn saken by malkander lapt;
Terwyl Hy sweet van angst, en schrapt,
En schryft, en weet niet hoe 't te maaken
Om aan een eerlyk eind te raken.
Soo blyft syn Lof, syn eer, syn roem,
Steeds bloejen als een Passie-bloem.

Turpe est Doctori cum culpa redarguit ipsum.

Op heer Leenhofs *Opgehelderden* heemel.

- *Video medium discindere Coelum.*

Wle zal den Heemel van Heer Leenhof meer verdoemen,
 Nu hy die opklaart met Spinosa hoog te roemen?
 Wie? yder, die den God des Heemels oprecht vreest,
 En schrikt, dat Leenhof leert van zo Godloosen Geest.
 Hoe? zal de Kerk nu heil uit zulke schriften leeren,
 Gesmeed, om Heemel, Hel, en Godsdienst om te keeren?
 Schoon dubbelheid van taal de Weereld momt, wie ziet
 Spinosas strecken niet wiskonstig in 't verschiet?
 Heer Leenhofs diep geheym, daar 't schuyt gaat, doet zich open,
 Wyl deeze sleutel all' de slooten op komt loopen.
 Wat klaagt hy dan van kwaad vermoeden, die het geeft

In duysend reën, waar in Spinosa's geest herleeft?
 Die syn' Rechtzinnigheid van harten zou bewyzen,
 Moest zulken Ongodist zelf doemen, en niet pryzen.
 Maar waar is hier een woord, 't geen zynen grond verfoeit,
 Daar honderd blaaden zyn, waar door syn anhang groeit?
 Men kon, daar 't voegde, een schets van overeenkomst geeven,
 Waar voor al wat een grein van Godsvrucht draagt zal beeven.
 O droevig Neerland, daar een Leeraar van de Kerk
 Een Hemel Schetst, die pronkt met zó een Heilloos merk!

Ex Zelo pro Domo Dei cecinit.

Zie Leenh. opgeh. heem.
 p. 17. 54. 55. 57. 60. 61. 62. enz.

B.T.C.

*Men mogt Heer Leenhof by Elias vergelyken,
 Als by sig onderwond Spinosa door-te-stryken
 Nu laat een Prediker dat Monster IN SYN WAARDE.
 Past dat niet keurig by den HEMEL op der AARDE?*

Leenhof Hemel op Aarde p. 54. Leenh. opgeh. Hem. p. 61.

Heet nu RECHTSINNIG predikant
Een Spinosist THEOLOGANT?

NOTA: De Tractatus Theol. Politicus in 't Neerduyts vertaald, word onbeschaamdelyk met deesen naam Vereerd.